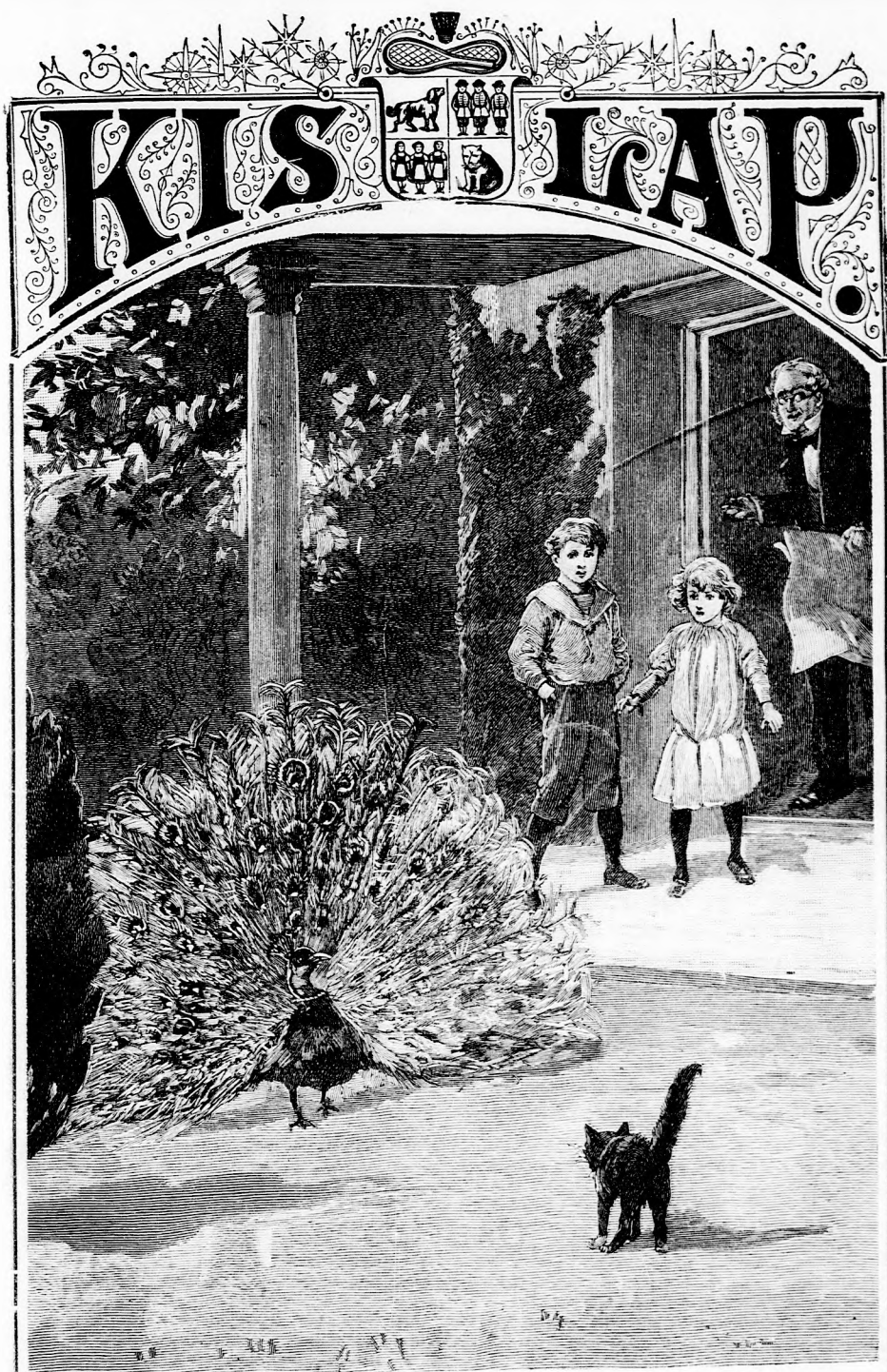

SZÁM.

és ha
lni és
erülni
an-lé,
drót-
lethez
ezen-
let. —
vele-
között
rveze-
asóm ;
mert
dnvá-
irni ;
hogy
talan
mevök
még
yöket
enrik.
frt 50
gyarul
mádra
ebben
rhatsz
level-
nem
ptam.
es 26-
agába
előlk.
fogva
nger
érzel-
mely a
otása-
hlet»,
szállja
rással
s, aki
s van
zelvén
hona
t. —
a Di-
elezés-
szent
meg
válnon
nozza
. Ka-
vétről

in-nyo-
tábla
mából
naeum
ere 3.

am-épület.

... A PÁVA ... SZÉT TERJESZTÉ POMPÁS TOLLAZATÁT. (Lásd a 338. lapon.)

XLVII. kötet, 22 szám. **Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.** 1894. november 25-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

PÁVA HERCZEG UTJA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

ALAMI gyönyörű, valami nagyon gyönyörű van itt a kertben, kiáltozta Bözsike. Ide jött egészen az ajtó közelébe... jőjjenek hamar!

Ákos termett ott legelőször, aztán Elek bácsi és lassanként a többiek. És láttak ott csakugyan egy gyönyörű... pávát. Bözsike még soha sem látott eleven pávát s nem csoda, ha mindjárt arra gondolt, hogy ez talán Tündérországból érkezett vendég. Kormoska, a kis fekete cicza, nem tudom mit gondolt, de az bizonyos, hogy nem igen szívesen látta az előtte is még teljesen ismeretlen vendéget; haragosan püfögye nézett vele farkas-szemet. A páva viszont nagy begyesen bámult a mérgeskedő kis macskára és szétterjeszté (Lásd a képet a czimlapon.) pompás tollazatát, mely mint óriási legyező csillogott gyönyörű kék, zöld, sárga színeivel. A páva nyakán pedig egy kicsike arany lánc csüngött.

Mikor a páva látta, hogy sokan bámulják, egyszerre csak össze csapta legyező-farkát, megfordult és gyorsan elsétált a kert sűrű bokrai közé, mint hosszú hurezt vonszolva maga után a földön tarka tollazatát. Kormos alkalmasint a maga érdemének tudta be, hogy az ellenség megfutott, most tehát szeretett volna utána eredni, hogy a páva toll-hureztát megtépázza; de Bözsike megfogta a vitézkedő cziczát.

— Nem szabad bántanod! Olyan gyönyörű!

Bözsike nagyon sajnálta, hogy a többiek olyan jól ismerték a szép tollu madarat, melynek olyan förtelmes, idétlen a hangja.

— Akkor hát bizonyosan ez ijesztett meg engem is az éjjel, szólt Ákos. Már akkor itt volt a kertben.

— Valószínű, mondá Elek bácsi. De mi dolgod volt neked éjjel a kertben?

Ákos meg volt akadáva, de aztán őszintén megvallotta, hogy egy kis éjjeli sétát tervezett Marczival.

— Jó, hogy a páva vissza kergetett, szólt a bácsi nyugodtan. Effélet többé ne próbálj, fiam. Az a Marcsi gyerek pedig nem hozzád való pajtás. Hallottam már róla, valami nagyon vásott fickó.

Elek bácsi nem tartotta fontosnak a dolgot, Ákos pedig úgy gondolta, hogy ha a bácsi nem tiltja meg kereken, hát mégis csak megtarthatja pajtásának Marczit. Igaz, hogy vásott, daczos fiú; de Ákos mégis nagyon megszerette és most már alig tudott nélküle meglenni.

Bözsike persze nem igen törődött Marczival, kivált azóta, hogy a pávát meglátta. Most csak ezen törte a fejét.

— Bácsikám... vette észre? Szép arany lánc van a nyakában. Hát azt miért viseli? Minden pávának van arany nyakláncza?

— Dehogyan! Ezt valaki rákötötte.

— Kicsoda?

— Már azt biz' én nem tudhatom.

— Hát ha... hát ha ez mégsem közönséges madár... hanem onnan a Tündérvárról jött?

— Bajosan hiszem, kis bohó. Kérdezd meg tőle magától.

Bözsike ezt meg is tette. A nénitől mindenféle jó csemegét kért a pává számára, aztán megkereste a pávát a kertben. A büszke szép madár nagyon mohón kapott az eleségen, de Bözsike bizony hiába intézett hozzá kérdéseket, a páva még csak

egyed se
ebédnél
hová val
kapta a
nyai fölé
czal, mel
rész; a
földről k
szett az
len meg
vissza fo

Váltig
hogy an
talán ne
megtartl
ben«; á
vége az
és a ke
ki az er

Bözsik
a gyöny
A jó né

— N
neked k

Ennel
dult. Od
nagy fig
igy szól

Hol v
kor volt
leányka,
volt, pec
anyja. I
Juliskár
hordozta

— A
arany s
többet é
tündér-k

egyedem sem rikkantott. Elek bácsi pedig az ebédnél azt mondta, hogy már vette hírét, hová való a páva. Egyik szomszéd birtokos kapta a szép madarat ajándékba s leányai fölékesítették azzal a kis nyaklánczczal, mely különben nem arany, csak sárgaréz; a pávának azonban, mely messze földről került ide a szomszédba, nem tetszett az új hajlék s mindjárt az első éjjelen megszökött az udvarról. Délután majd vissza fogják oda vinni.

Váltig sajnálta ezt Bözsike, be is látta, hogy ami a másé, azt vissza kell adni, de talán nem köllene oly nagyon sietni vele... megtarthatnák itt egy kis időre »köleszömben«; ám a bácsival hiába alkudozott, a vége az lett, hogy a pávát délután elfogták és a kertész elvitte a szomszéd birtokoshoz, ki az erdőn túl lakott.

Bözsike egészen elkedvetlenedett, hogy a gyönyörű madarat többé nem láthatja. A jó néni mosolyogva vigasztalta:

— Ne busulj no, kis buksi! Mondok neked kárpótlásul egy kis mesét a páváról.

Ennek hallatára Bözsike azonnal fölvidult. Oda sietett a nénihez, ölébe simult és nagy figyelemmel hallgatta a mesét, mely így szólt:

Hol volt, hol nem volt, egyszer valamikor volt valahol egy szegény liba-pásztor leányka, Juliska. Nagyon szegény leányka volt, pedig a tündér-királyné volt a keresztanyja. De ez csak egy arany szívet adott Juliskának, aki azt a ruhája alatt elrejtve hordozta.

— Akármit cselekszel, vigyázz, hogy az arany szivecskédet el ne veszítsd, mert ez többet ér a világ minden kincsénél, mondá a tündér-királynő többször Juliskának.

Mert öreg asszony képében minden esztendőben meglátogatta keresztlányát. Juliska pedig hűségesen megfogadta a jó tanácsot, és mert az arany szívet nem veszítette el, nagyon kedves, kellemes, nyájas leányka lett, aki mindig a legszivesebben segített mindenkin, amikor csak tehetett.

A király fiának pedig éppen szintén a tündérkirályné volt a keresztanyja s az ifjú herceg, mikor már nagy volt, azt kérte a tündértől, hogy a világ legszebb király-kisasszonyát keresse ki neki feleségül.

— Nem úgy lesz, felelé a tündér-királynő; Juliska lesz a feleséged.

— No persze! Juliska nem eléggé szép!

— Igen, de arany szívet adtam neki.

— Azzal én nem törődöm. Van nekem aranyom, ezüstöm elég. Mi hasznát venném egy kis arany szívetnek? Csak a legszebb király-kisasszony illik énhozzám, mert én vagyok a legszebb királyi herceg.

A tündér-királyné nagyon megharagudott, megérintette varázs-vesszejével a herceget s ez rögtön pávává változott. S a tündér-királyné így szólt:

— Nem leszel többé igazi herceg, hanem maradsz páva mindaddig, míg csak azt nem mondja rád valaki, hogy csunya vagy.

Ez kegyetlen ítélet volt. Mert akár merre blyongott Páva herceg, mindenki csak azt mondta rá: »Jaj de gyönyörű!« Kétségbe esetten vándorolt ide-oda s eljutott egy majorsághoz, melynek udvarán egy leányka libát, csibét, pulykát etetett. Szegény Páva herceg nagyon éhes volt, oda sompolygott, a pásztor-leányka pedig megsajnálta, mert látta, milyen fáradt; szórt is feléje jó magocskát; de a harapós pulyka-kakas elűzte a hivatlan vendéget s Páva herceg étlen-szomjan kullogott odább.

Ősz felé járt ekkor az idő. Ilyenkor pedig a páva lassanként elhullatja azokat a gyönyörű tollait, melyek helyébe később ujak, még szebbek nőnek. De amíg hullatja, addig napról napra fogyatékosabb a pompája. Így Páva herceg is naponként borzasabban, lomposabban jelent meg a majorság udvarán, hogy jó szerencsét próbáljon, eleséget kapjon; de a mérges pulykakakas mindig elüzte, úgy hogy a szegény Páva herceg már csak messze kint a kapu előtt mert álldogálni s a jó kis leány oda szórt neki eleséget. A berzenkedő pulykakakas még ott is üldözte és így a szálnalmasan lesoványodott, tolla-vesztett páva egyre hátrább húzódott és végre elmaradt.

A jó kis leány nagyon sajnálta és mert épp ráért, rakott a kötényébe eleséget és megindult abban az irányban, amerre a pávát legutoljára látta. Nem sokára talált egy szép páva-tollat s ebből meggyőződött, hogy jó uton jár. Aztán tovább és tovább ment és minduntalan talált egy-egy páva-tollat. Bejutott egy nagy erdőbe, keresztül is kaladt rajta s késő este egy szép völgyben gyönyörű kastélyt pillantott meg, mely fényesen ki volt világítva. Oda be akart térni, hogy egy pohár vizet kérjen, mert a nagy vándorlásban nagyon megszomjazott. Hát amint a kapuhoz ért, a kerítés alatt valami szennyes, borzas tollu jószágot pillant meg. Mindjárt ráismert.

— Ez az a szegény páva! Már alig liheg az istenadta! Bizony még éhen hal. Megállj no, hoztam egy kis eleséget. Miért ne mentenélek meg? Csunya vagy ugyan, de hát csak élj te is.

Alig mondta ezt ki, megrázkódott a páva és a helyében ott termett a szép királyi herceg. Nagyot bámult Juliska

— mert hát ő volt az a jó, arany szivű leány — és még inkább bámult, mikor a kastélyból ragyogó tündérsereg lebbent elő, élén a tündér-királynéval, aki így szólt a herceghez:

— Elhiszed-e, hogy az arany szív többet ér minden egyébnél? Ki mentett meg szomorú állapotodból?

Persze, elhitte most már a herceg, kézen fogta Juliskát s a tündérek bekiérték a kastélyba, ott nagy lakadalmat csaptak s a királyfi és Juliska aztán boldogan éltek sokáig és még ma is élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

Eddig volt a nagymama meséje. Ropantul tetszett Bözsikének, aki most még inkább sajnálta, hogy azt az ide tévedt pávát már haza vitték.

— Tudod Ákos, ha ez is olyan Páva herceg volna . . . aztán éhséget szenvedne . . . én szívesen vinnék neki enni valót, fölszedgetném a tollait és azután eljuttanánk a tündér-kastélyhoz és ott Páva hercegből megint szép királyfi válnék.

— Persze, szólt Ákos nevetve. A királyfi pedig téged magával vinne, királyné lenne belőled és te aztán, ugy-e, nem engednéd, hogy engemet vissza vigyenek az iskolába, hanem mindjárt megtennél huszár-generálisnak.

Bözsike ezt egészen komolyan megígérte, mire Ákos nevetve ölelte meg a bohó kicsikét s persze tovább nem gondolta a mesére. Annál kevésbé, mert estére kedves vendéget vártak: Padányi urat, a nevelő intézet öreg igazgatóját. Ákos számot vetett lelkiismeretével, vajjon nyugodtan léphet-e az öreg igazgató elé. Úgy találta, hogy nem igen fenyegeti veszedelem, nem fogják büntetésül vissza küldeni,

hogyan a
örömm
aki est

Alig
ha sejt
kezmér
tudja?
csak a

—
a szél
Nem k

—
tőlődöt
csak m
csurog

—
nám
inkább

Ödö
csoda,
kicsava
öregéb
vállalk
mert ó

hogy az intézetben töltse a vakációt. Ő is örömmel várta tehát kedves, öreg barátját, aki estére csakugyan pontosan megérkezett.

Alig ha jött volna ide a jó öreg igazgató, ha sejtí, hogy látogatásának milyen következménye lesz Ákosra nézve. Ámbár ki tudja? Ha meg a végső végét sejtí, talán csak annál inkább eljött volna.

(Folytatása következik.)

GYULA ÉS A FITOS.

— Kicsi beszélyke két képpel. —

NAGYON csuf idő érte utól Gyulát és Ödönkét, amint egy őszi napon, már jóformán esti szürkületkor, a gyümölcsös kertből haza felé mentek. Elég lett volna maga az a csipős szél, pedig hát megeredt ráadásul az eső is, még pedig ugyancsak sűrű és hideg eső.

— Jaj, már vagy az eső ne esnék, vagy a szél ne fujna! panaszkodott Ödönke. Nem bírok ezzel az ernyővel.

— Az ám, mert ügyetlen vagy! zsörtölődött Gyula. És hogyan tartod? Hiszen csak magadat véded... nekem a nyakamba csurog az eső.

— Nem tehetek róla... hiszen én akarom... de ha magasra tartom, még inkább elkapja a szél.

Ödönke hét éves kis legény volt, nem csoda, hogy a nagy szél mind untalan kikicsavarta kezéből az ernyőt. A két évvel öregebb és jóval erősebb Gyula pedig nem vállalkozott rá, hogy az ernyőt is tartsa, mert ő nagy kosár gyümölcsöt vitt. Te-

hát illő, hogy Ödönke is tegyen valami hasznót.

— Ugyan nem sok köszönet van benne, mérgelődött Gyula. Akár ne is volna ernyőnk, úgy átázom.

Az eső csakugyan ismét javában verte Gyulát és ez uttal, mi tagadás benne, Ödönke hibás is volt. Éppenséggel nem az ő szigorú testvér-bátyjára figyelt, hanem oldalvást az ut szélére, honnan fájdalmas vinnyogást hallott.

— Nézd csak, Gyula, nézd! Az a szegény kis kutyácska ott hogy ázik-fázik!

— Mi gondod rá? Inkább arra ügyelj, hogy jobban a fejem fölött tartsd azt az ernyőt!

— De nézd, egészen fiatal kölyök még!

— Hát aztán? Csak nem állunk meg itt esőben, szélben, hogy egy lompos, förtelmes kis kutyát megbámuljunk? No, menjünk szaporán! Nincs mit nézni rajta.

Az bizonyos, hogy esőppet sem kellemes látvány volt. Egészen fiatal kutyácska kuporgott az ut szélén, reszketve a hidegtől, agyon-ázva. Biz' azt inkább siralom volt látni, mint öröm. Es Ödönke mégis épp ezért állt meg.

— Ó, szegény kis állat! Várj csak, Gyula, fölveszem és haza viszem.

— Micsoda? Talán bizony hozzánk akarod haza hozni? És öledbe akarod venni ezt a sáros, lompos jószágot? Az köllene még csak!

— Mért ne vinném? Ha besározza is egy kicsit a köpönyegemet, az nem nagy baj; majd megszárad és lekeféljük.

— De én nem megyek így veled világ csufjára, ha ilyen kóbor, piszkos ebet hurezolsz. Mindenki nevetni és csufolni fog, akivel találkozunk.

Ödönkét azonban még ez a fenyegetés sem riasztotta vissza. Ugy megszánta azt a szegény párát, hogy semmikép sem tudta ott hagyni. Mi lenne belőle, ha itt maradna egész éjjel, ebben a csuf hideg, esős időben! Már most is szinte meg van dermedve, reggelre bizonyosan elpusztul.

Mivel pedig Ödönke ezt bizonyosnak látta, tehát nem törődött haragos testvér-bátyja tilalmával, hanem oda ment a kutyácskához és ölbe kapta. Ez alatt Gyula persze egészen ernyő nélkül maradt, de Ödönke úgy vélte, hogy addig a pár másod-perczig nem eshetik nagy baja Gyulának, van jó felöltője, nem ázik az rögtön át.

Gyula azonban másképp vélekedett. Már eddig is boszus volt, most pedig még azt a nagy sérelmet is tűrje, hogy Ödönke ott hagyja őt a szakadó esőben egy lompos, kóbor kis eb kedviért? Ezt már csak nem tűrheti.

— Ej mit! Ha neked kedved telik ilyen haszontalanságban, hát tessék! De én nem ácsorgok itt az esőben.

Oda ugrott Ödönkéhez, kikapta kezéből az ernyőt és gyors léptekkel ment odább. Ödönkét ez sem hozta ki a sodrából. Ha már rászánta magát, hogy megmenti a kutyácskát, bizony nem hagyja abba csak azért, mert ázni fog hazáig. Ölébe vette a sáros, lucskos kis állatot.

— Szegény kutyuska! Fázol ugy-e? Vajjon honnan kerültél ide?

A kis eb reszketett a hidegtől, de azt megértette, hogy jó kézbe került. Hálásan pillantott Ödönkére, aztán megnyalogatta a kezét.

— De most siessünk ám, mert szakad az eső, szólt Ödönke. Szerencsére már nincs nagyon messze hazáig.

A kapunál utól érte Gyulát, aki újra boszusan förmedt rá:

— Ugyan mit akarsz ezzel a hitvány jószággal? Csak nem akarod igazán behozni a házba? Tudhatnád, hogy ugy is hiába!... mamánk nem fogja megengedni, hogy efféle kóbor ebet tartogass és besározd vele a padlót. Dobd el, menjen a merre tud.

— Nem dobom el, hanem beviszem. Mamácska meg fogja engedni, hogy megtartsuk, ha szépen megkérjük. És ha neked nem köll, hát te ne törődjél vele.

S rendíthetetlen kitartással vitte Ödönke tovább megmentett kutyácskáját, be a házba, de persze nem a szobába. Azt ő is tudta, hogy az ilyen csuron-vizes, fülíg sáros állat nem a divánra való. A pitvarban tette le egy ócska pokróczra, száraz ronggyal megtörülgette, enni valót is hozott neki, aztán nagy tanácsot tartott Iluskával és Annácskával, a testvéreivel, kik mindjárt buzgón segítettek a kutyácska ápolásában.

— Gyula azt mondja, hogy mamácska nem fogja engedni, hogy megtartsuk. Mit gondoltok, megkérjük mégis mamácskát?

— Persze hogy meg! Ugy sincsen sem cziczánk, se kutyánk. Az a vén Garas csak házörzönök jó, felelt Iluska.

— De Gyula nem fogja szeretni és már eddig is bizonyosan szólt ellene a mamának.

— Az nem baj. Mamácska nem szorult az ő tanácsára. Ha mi hárman kérjük, majd megválnak, kire hallgat jobban! biztatta testvéreit Annácska.

— Jaj de jó volna, ha megtarthatnók! szólt Iluska. Én majd megtanítanám szolgálni, két lábon állni, kenyeret az orrán tartani...

— Aztán befogjuk a baba-kocsiba, huzni fogja a Viczákat, tervezgette Annácska.

— Én
és elő
Ödönke.
kutyát
türelmes

Mind
man ün
magukk
A kuty
megmel
szott ol
sáros, c
első pil
tott mi

A m
a nagy
választ

— J
ha nem
Ödönké
jól bán

Ödön
kissé l
nem tö
Ödönke

Jó d
kényeln

Annusk
szottak
tanulék

nagy k
hoz, ső
gosan,

ha ner
követke

reti és
miatta.

Fitos
boszant
csitított

— Én pedig megtanítom, hogy megkeresse és elő hozza az eldobott tárgyakat, mondá Ödönke. Hallottam apácskától, hogy a kutyát sokfélére meg lehet tanítani, csak türelmesen foglalkozzunk vele.

Mindjárt el is mentek mind a hárman ünnepies küldöttségképen a mamához, magukkal vivén kis pártfogoltjukat is. A kutyácska most már, hogy tiszta volt, megmelegedett, jól lakott, éppen nem látzott olyan siralmas jószágnak, sőt barátságos, okos tekintetével s szép formájával első pillanatra is a maga részére hódíthattott mindenkit.

A mama mosolyogva hallgatta végig a nagy küldöttség kérelmét és kegyelmes választ adott.

— Jól van, kedveseim, megtarthatjátok, ha nem kerül elő igazi gazdája. Jól tetted, Ödönkém, hogy megmentetted. Most aztán jól bánj vele, hogy igazi jótévője légy.

Ödönke teljes diadalt aratott. Gyula kissé boszankodott, de elitkolta s aztán nem törődött többé a kutyácskával, melyet Ödönke »Fitos«-nak nevezett el.

Jó dolga volt Fitosnak, bár nem éppen kényelmes életet élt. Ödönke, Iluska és Annuska reggeltől estig tanitgatták, játszottak vele s nagy örömeikre Fitos igen tanulékonynak mutatkozott. És e mellett nagy hűséggel ragaszkodott kis gazdáihoz, sőt még Gyulához is mindig barátságosan, hízkelkedve közeledett, pedig Gyula, ha nem bántotta is, de csupa daczból következetesen azt mutatta, hogy nem szereti és inkább gunyolódott Ödönkével miatta.

Fitos ezt nem igen bánta, de Ödönkét boszantotta egy kicsit. A leányok azonban esititották.

— Soha se gondolj vele! Senkit sem lehet rákényszeríteni, hogy szeressen valamit. Elég Fitosnak, ha mi szeretjük.

Pedig Iluska és Annácska tévedtek. Csak hogy ez több hónap multával tünt ki, a következő nyáron, mikor Fitos már egészen kifejlett, bár nem igen nagy kutya volt.

Egy napon a négy testvér az apával kirándult a hegységbe. Vigan töltötték a napot s jókedvűen indultak késő délután haza. Még ekkor is föl-fölkapaszkodtak a fiuk hol egy fára, hol egy sziklára és produkálták ügyességöket, kivált Gyula, ki hol előre szaladt, hol hátra maradt.

Már kiértek az erdőből, mikor ismét azt vették észre, hogy Gyula nincs velök. Kialtozták a nevét, de nem felelt.

— Bizonyosan előre szaladt, hogy hamarabb érjen haza, szólt az apa.

Nem igen aggódott, mert Gyula már sokszor járt egymaga is a környéken. De annál inkább megijedtek mindnyájan, mikor sötét este haza értek és Gyula nem volt otthon.

— Okvetlenül baja esett s ott van valahol az erdőben! szólt az apa.

Rögtön megindult fáklyás-emberekkel, ugyan-azon az uton, amelyen délután jár-

tak. Felkutatták jobbra-balra nagy darabon az erdőt; nem találták semmi nyomot. Kialtozták a nevét; nem hallatszott semmi felelet.

Az apa, egészen elcsüggedve, már haza akart térni, midőn figyelmes lett valamire. Eddig alig vette észre, hogy Fitos is ott jár-kél velök. És most Fitos egy mély szakadék szélén szaglálózva, makacsul egy helyben maradt, ott szükölt, ugatott és nézett le a mélységbe.

— Ez az eb szimatol valamit, szólt az apa. Talán... ó! Talán ebbe a szakadékba zuhant le a fiú. Meg kell vizsgálnunk ezt a helyet.

Nagy bajjal, veszedelmekkel jutottak el a szakadék mélyére ... s ott találták Gyulát, ájultan, véresen. De még élt.

Több napig élet-halál közt lebegett Gyula s még azután is hetekig nyomta az ágyat. Mikor végre lassanként föllábadt,

maga az apja mondta el neki, kinek köszönheti menekülését.

— Alkalmasint ott vesztél volna, mert azt a tájat már átkutattuk és másnap másfelé kerestünk volna. Te pedig, gyors segítség nélkül, biztosan bele halsz nagy sérteléseidbe. Ennek a hűséges, okos kutyácskának köszönhetjük, hogy életben vagy.

Ödönke gyöngéden megczirógatta kedves Fitosát.

— Kedves jó kutyuskám! Busásan megfizetél érte, hogy megmentettelek.

De nem csak Ödönke meg Juliska és Annácska czirógatták Fitosot. Gyula sem volt olyan konok, hogy hálát ne érzett volna megmentője iránt. Ő nem csak czirógatta, hanem valósággal ölegette Fitosot.

— Eddig kemény, szivtelen voltam hozzád, hű állat s te megszegyenítettél. Ezentul én leszek legjobb barátod s én foglak legjobban szeretni.

REGGELTŐL ESTIG.

*Most érzett föl . . . már is anyja
Ölő karjába kapja.
Játszik vele, öltözteti,
S kérdi : kávé köll-e neki?*

*Jaj fiacskám! . . . sok is lesz tán! . . .
Csak felével adok eztán . . .
Hol is az a kicsi fa-tál?
Cziczádnak is juttathatnál.*

Most meg lomhán hemperészünk —
Hasmánt, hanyatt heverészünk —
Aztán fogócskát is játszunk —
Vigan szanaszét cziczázunk.

A cziczám semmit se hagyott,
Egy morzsáig mind elfogyott —
Képes-könyvem hol is van ma?
Csikó fürge, bárány bamba?

És így jön meg az ozsonna,
Ezt is édes mama hozza;
Czirmosnak az asztal alatt
Mostan is jut egy-egy falat.

Sokat hanczúztam, nevettem . . .
Közben bizony fáradt lettem.
Végy öledbe, anyám drága,
Fektesd gyorsan úgyacskámba!

BÉLAVÁRA MEGHÓDOLÁSA.

— Beszélyke képpel. —

AGGÓDÓ, szinte-szinte ijedt képpel ültek össze a nagy hadi tanács tagjai. Közeledett a veszedelem. Egészen bizonyosan tudták, hogy még ma beront az ellenség, leigázza, rabokká teszi őket.

parancsolni fog ott, ahol ők eddig egészen kedvök szerint uralkodtak.

Azaz, igazabban szólva, Béla uralkodott és azért nevezték is el a gyerek-szobát Bélavárának. Nagyon vig élet folyt ott, mert Béla, öt testvér közt a legöregebbik, mindig tudott valami új játékot, egyébre pedig nem volt gondjuk. És most ennek vége legyen? Mondom, össze ült a hadi tanács. A nagy karos-székekben Béla ült mint elnök és fővezér, körülte pedig ki széken, ki zsámolyon, ki a földön: Aladár, a fő-hadsegéd; Dorinka, a fővezér belső titkos tanácsosa, s végre Jenőcske és Lottika, akik négy és öt éves létükre beérték a közlegényi sorral, hűségesen engedelmeskedvén főlebbvalóik minden parancsának. Béla vezér pedig igen erélyes és határozott hangon így szólt:

— Azért is megmutatjuk, hogy nekünk nem kell. Gondoljátok meg, hogy ha mindjárt kezdetben ellen nem állunk, akkor már későn lesz, ha nyakunkon az ellenség. Persze, apa azt mondja, hogy az a Nelli néni igen jó és nyájas lesz, szeretni fog minket; de értem én már az ilyen biztatást. Hallottam, mikor apa azt mondta,

hogy szigorubb kézre van szükség, neki tulságosan sok a dolga s az öreg dada nagyon is engedékeny hozzánk. Csak hogy mi meg vagyunk vele elégedve.

— Ó, teljesen meg vagyunk vele elégedve! bizonyítá Dorinka. Nem köll nekünk ide más senki.

— De hátha az a Nelli néni is jó lesz? kockáztatta Aladár kétségeskedve.

— Jó? pattant fel Béla. Jó! Tudod, milyen lesz? Hát legelőször is azon fogja kezdeni, hogy amit kiporcióz oszonnára, azzal be kell majd érnünk; hiába fogunk még egy-egy almát kérni, nem kapjuk meg; most pedig az öreg dada mindig ad.

— Nem kell az új néni! Nem kell! tiltakoztak a kis Jenőcske és Lottika.

— Azután meg szinte bizonyos, hogy engem és téged, Aladárkám, fölpackol és elküld iskolába, nem fogunk többé itthon kényelmesen tanulgatni, ahogy nekünk tetszik.

— Az borzasztó volna! Inkább világgá bujdosom.

— Dorinkára pedig az vár, hogy kötéssel, varrással és azon fölül még tömérdek leczkével fogják kinezni.

— Jaj, azt én ki nem állom! Inkább meghalok! Ó, hát mit csináljunk?!

— Épp azért hivatalak össze tanácskozásra. Én már tudom, mit csinálunk. Védelmesni fogjuk magunkat. Ez a szoba a mi szobánk, ennek Bélavára a neve, ugy-e? Nos' hát ide nem eresztjük be. Ide bezárkózunk, az ajtót eltorlaszoljuk és ha ostromolnak is, vitézül védekezünk mindhalálig.

— Nagyszerű lesz! lelkesedett Aladár. A néni lesz az ellenség és el akarja fog-

lalni a
jük. Ide

— Ig
de ha t
ozsonna

— C
felelé di

Kihuz
almát m

— N
Fogjunk

hogy jo

— O
csak al

ostromo

— D
most ké

— M
Lottika.

Dorin
gatni,

aki egy
jó falat

buzgón
sem ve

kívül.

Miko
— N
trombit

— C
Aladár.

— A
Béla

ból csin
hadi t

hatalma
képet a

megfutl
pedig a

dőcskéj

lalni a mi várunkat, mi pedig nem engedjük. Ide ugyan be nem teszi a lábát!

— Igen ám, szólt a gondos Dorinka, de ha tovább talál eltartani a háboru az özsonna idejénél, akkor megéhezünk.

— Csak hogy arról is gondoskodtam ám, felelé diadalmasan Béla vezér. Nézzetek ide!

Kihuzta az asztal fiókját és három almát meg két darab kalácsot mutatott.

— Nagyon jól van! helyeselte Aladár. Fogjunk is mindjárt hozzá a lakomához, hogy jobban bírjuk majd a háborut.

— Ohó! Az nem lehet! Erre majd csak akkor kerül a sor, ha az ellenség ostromolni fogja a várat.

— De akkor nem fogunk ráérni. Inkább most készüljünk el vele.

— Most, most! kiálták Jenőcske és Lottika.

Dorinka sem szerette az effélet halogatni, így tehát leszavazták Béla vezért, aki egyébiránt maga sem volt ellensége a jó falatnak. Hozzá láttak tehát és oly buzgón osztogattak, falatoztak, hogy ügyet sem vetettek rá, mi történik az ajtón kívül.

Mikor elkészült, Béla fölugrott.

— No, most már megfujjuk a hadi trombitát.

— Csakhogy nincs trombitánk! szólt Aladár.

— Azon könnyen segítünk! Van papiros!

Béla pompás trombitát tudott papirosból csinálni. Csakhamar készen volt a két hadi tárogató s Béla és Aladár olyan hatalmas túlkölést vittek véghez (Lásd a képet a 348. lapon.), hogy bizony akárki is megfuthatott volna ijedtében. Dorinka pedig a nagy vonalzóra kötötte piros kendőcskéjét és erősen lobogtatta a zászlót.

Jenőcske és Lottika a kályha mellől előszedett lapáttal és tüzfogóval vitézkedtek.

Ugy-e bizony, merjen valaki velünk szembe szállani! szólt Béla vezér büszkén. Most hozzá látunk a várkapu eltorlaszolásához.

De a várkapu, vagyis a szoba ajtaja, épp e pillanatban nyílt ki s egy egészen ősz haju, nyájas, vidám tekintetű öreg nő lépett be.

— Ó, itt nagy háboru foly, ugy látom, szólt mosolyogva.

A vitéz sereg eleinte meghökkenve nézett az idegenre, de látva barátságos tekintetét, meggyőződtek, hogy nem ellenség; kivált mikor így szólt:

— Csak folytassátok a játékot!

— Ez nem játék, felelé Béla. Mi most ellenséget várunk. Ez itt a mi várunk, az ellenség ostromolni fogja, de nem eresztjük be. Nem, soha!

— No, majd én segítek, ha tudok. Hadd lássam, hogyan készültök az ostromra.

Béla és Aladár azonnal hozzá láttak, hogy az ajtót eltorlaszolják. Oda vonszolták az asztalt, rá raktak széket, zsámolyt s amit csak föl birtak emelni. Dorinka is segített, de Jenőcskének és Lottikának az effélében nem lehetett hasznát venni. Egyszerre csak azt látja Dorinka, hogy a két kicsike ott ül a divánon az ősz idegen nő mellett és nagyon jól mulat. Mesél nekik. A mesét Dorinka is nagyon szerette. Iziben abba hagyta tehát a háborusdi munkát és oda sietett. De épp a végére ért a mesének.

— Jaj de szép volt! Ó, ha volna, aki nekünk ilyen szép meséket mondana! szóltak a kicsinyek.

— Persze, szegény kicsikék, ha jó mamátok élne, akkor volna részetek benne. Ti még nem igen tudtok a nagyokkal játszani. Dorinka meg bizonyosan inkább a bábuival játszik.

— Ó nem ... azaz szeretnék ... de elrontják a kedvemet ... ha Zsófikákéknak meglátogatnak, mindig nevetnek, mert az én Viczám nincs olyan szépen felöltöztetve, mint az övék.

— Azon könnyen segíthetnél, ha varrnál szép ruháskát a Viczádra.

— Csakhogy nem tudok ám!

— Én már tudtam, mikor ekkora leány voltam. Persze, volt aki tanított. Mutasd csak a Viczádat ... hát ha mindjárt kieszelhetnék valamit.

Mikor Béla és Aladár, egészen ki-melegedve a nagy hadi készülődéstől, ...

meglepedtve látták, hogy Dorinka, Jenőcske és Lottika nagy jó kedvvel és érdeklődéssel egészen másra figyelnek ott a mellett az idegen nő mellett. Ők is oda mentek, épp mikor Dorinka így szólt:

— Biz' én is inkább a leányokkal játszánék, csak olyan ügyes volnék, mint ők. Ezek a fiuk mindig csak holmi katonásdit játszanak.

— Mert mi katonák leszünk, szólt Béla büszkén.

... HATALMAS TÜLKÖLÉST VITTEK VÉGHEZ.
(Lásd a 347. lapon.)

— Az nem bizonyos, fiacskám, mondá nyájasan az öreg nő. Én jól tudom, milyen nehéz dolog az, mert nekem van ám katonafiam, már honvéd-kapitány.

— Valóságos kapitány?

— Persze.

— És igazi kardja van?

— Természetesen.

— Nekem is lesz, én is honvéd-kapitány leszek, mondá Béla határozott hangon.

— Lehetsz, ha te is azt fogod tenni, amit az én derék fiam tett.

— Mit?

— Azt így rövidesen nem mondhatom el, de a fő az volt, hogy kicsi korától fogva mindig pontosan megtette, amit eléje szabtam.

— Én is megtenném ...

— Nem igen hiszem. Mert kitudtam ám már a kicsinyektől, hogy bár inkább játékból, de milyen

ellenség ellen készülődtek. A nénit várjátok így, akit tulságos sok dologával elfoglalt apátok azért hívott ide, hogy gondotokat viselje.

— Ó, az más! Attól nem várhatunk semmi jót. De ha ilyen kedves nénikénk volna ...

— Aki nekünk olyan szép meséket mond! ... szólt Jenőcske.

— És akitől én megtanulhatnám, hogyan lehetek ügyes leány! ... szólt Dorinka; hogyan multhatnám fölül Zsófikát!

— És aki engemet igazi honvédkapitány-nyá tudna majd megtenni!... szólt Béla.

Nem szólhattak tovább, mert valaki be akart jönni. Az eltorlaszolt ajtó persze nem nyílt s a következő pillanatban kívülről az apa hangja hallatszott:

— Mi ez? Be van csukva? Hiszen azt gondoltam, hogy Nelli néni ide ment be.

— Itt is vagyok, kedves öcsém, szólt az öreg nő vidáman.

Béla és testvérei ijedten is, zavartan is bámultak a néniire.

— A... a néni... Nelli néni!

— Én vagyok, az ellenség. Még kapuzárás előtt belopóztam. De most már megyek és mivel nem szeretnék ellenségek közt élni, hát még ma el is utazom.

— Csak hogy nem eresztjük ám! szólt Dorinka és nyakába ugrott a néniinek. Éppen ilyen néni köll nekünk.

— Oktondiak voltunk és én a legfőbb, szólt Béla őszintén. Előre itéltünk olyanról, akit nem ismertünk. Ámde most már Bélavára meghódol és megkérjük a nénikét, hogy ezentul itt parancsnokunk legyen.

Az meg is történt és senki sem bánta meg. A testvérek mihamar meggyőződtek, hogy okos, szerető vezető mellett a komoly munka sem nehéz, sőt büszke megelégedésre szolgál, a játék és multság pedig százszorta kellemesebb.

A LEGSZEBB SZEREP.

— JÖJJ velem Lottika! Kimegyünk a kertbe, vagy akár a mezőre is, szólt Andor, haragos, daczos képpel állva az ajtónál.

— Soha se hallgass rá, jöjj ide, majd veled játszom tovább, szólt Feri az ablak mellől, szintén haragos, daczos képpel. Hadd menjen!

Lottika pedig ott ült középen az asztalnál és legelőször is azt tette, hogy... nem mozdult sem jobbra, sem balra. Ott ült már akkor is, midőn Andor és Feri mérgesen össze pöröltek s bizony nehéz lett volna eldönteni, melyiknek van igaza. Ha ő most az egyiknek pártjára áll, a másik még bosszúsabb lesz s ugyan szépen fogja őket találni a mama, ha majd estére haza tér a látogatásból. És ugyan multságos játék lesz az, ha kétfelé válnak duzzogva, mérgeződve, egymás ellen haragos indulattal!

Mégis egyszerre csak így szólt:

— Várj egy kicsit az udvaron, Andor, mindjárt kimegyek.

Andor kiment, Lottika pedig oda lépett Ferihez és nyájasan, vidáman figyelmeztette, milyen oktalanság az, ha csupa duzzogásból elrontja magának is, testvéreinek is a vidám délutánt.

— Ilyen haragos fiúval biz én nem játszom. Csak akkor játszom, ha kibékülök Andorral.

— Igen ám, mikor már el is ment! szolt Feri habozva.

— Talán vissza jön.

— Akkor . . . hiszen én . . . nem bánom.

Most már Andor után sietett Lottika. Itt nehezebb dolga volt, mert Andor sokkal inkább sértve érezte magát. De Lottika nem tágitott. Addig hizelkedett neki, addig fenyegette, hogy most már ő is haragudni fog rá, mert kérésére nem hallgat . . . hogy Andor végre is, kelletlenül ugyan, de vissza tért a szobába. Ott Lottika össze vezette a két haragos testvért és kényszerítette, hogy egymást megöleljék.

— Igy ni! Egyötöknek sem volt igaza. hát legjobb lesz, ha elfelejtitek az egészet. Most pedig játszunk valamit hármásban.

Néhány perczig akadozva folyt a játék, de mihamar bele melegedtek s fél óra mulva már alig emlékeztek az egész pörpatvarra. A mama, mikor este haza tért, a legvidámabb kedvben találta őket.

— No's kedveseim, szépen megvoltatok egész délután?

— Meg, mamácska, felelé Andor. Mi ketten Ferivel bele fogtunk ugyan egy kis haragos háborusdiba, de Lottika a békeszerző szerepét oly helyesül játszotta el, hogy ő győzött le mindkettőnket s azután vígan telt az időnk mostanig.

A mama hamar megértette a dolgot és szeretettel csókolta meg a jó és okos Lottikát. Andor és Feri is ugyan-azt cselekedték s mindnyájan elégedetten tértek nyugalomra.

CSIGA ES DONGO.

— Állatmese. —

HASSACSKÁN csuszott-mászott a csiga a kert fala tövében. Gyorsan keringve, ide-oda lebbenve szálldogált a dongó fönn a levegőben.

Megpillantotta a dongó a csigát és nagyot nevetett.

— Ejnye csiga-biga, nem röstelsz ugy csuszni-mászni? No már ezt igazán nem tenném.

— Én pedig teszem s éppenséggel nem tudom, mért köllene röstelnem? felelé a csiga nyugodtan.

— Micsoda? Még nem is akarod röstelni? Hát nem érzed, nem tudod, milyen nevetséges az, hogy fél napodba kerül, amig egyik faltól a másikhoz érsz?

— Dehogynem tudom! Jól tudom. És ugy van az jól.

— Még az is! Már te igazán csak nevetni és csufolni való jószág vagy. És még a házadat is a hátadon hordozod, mint valami szegény vándor a czókmókját.

— Igaz, azt is teszem és nagyon jól teszem.

— Ó, ó! Látott már valaki ekkora együgyüséget! Még azt is hiszi, hogy jól teszi.

— Persze hogy hiszem, sőt még azt is hiszem, hogy az én helyemben te is épen így cselekednél.

— No már azt szeretném látni! Nevetséges föltevés.

— Nevetséges? No's hát, kedves dongó, magyarázd meg nekem, hogy ha nem volna szárnyas dongó, hanem éppen olyan csiga, mint én, akkor ugyan mit csinálnál egyebet, mint én?

— Mit? Mit? Hát . . . hát . . .

Tovább nem jutott a dongó, mert biz ő nem tudott felelni. Hanem a csiga így szolt:

— Ugy-e, most már sejtéd, milyen okatlan volt a beszéded? Megbíráltál engemet, de nem a saját erőm és tehetségem szerint, pedig csak akkor ítélsz helyesen, ha mindenkiről a maga képessége és tulajdonságai szerint ítélsz. Nekem nincs szárnyam, nincs

lábam
teszem

—
bad s
olyas
szettó

K

kertbe
mind
kerité
is egy

Egy
az egy

—
készel
megcs

oly ke
Csa
galyai
vasta

—
én sz

Nő
nem e
dig m
daja
metsz
gatta.

Azt
nőtt f
s büs
azonb

—
És ép
fával.

És
A

—
fiatal
Ime
testvé

lábam, tehát csak csuszok s ezt helyesen tesztem, egyebet nem is tehetek.

— Persze, persze, igazad van. Nem szabad senkit megróni, gunyolni, megítélni olyasmért, ami nem hibája, hanem a természetétől való tulajdonsága.

KÉT FÁCSKA.

— Példázat. —

KÉT mag hullott ugyan-egy időben a földre, még pedig két szomszédos kertbe, nem messze a rácsos kerítéstől. Kikelt mind a kettő, szép fácskává növekedett s a kerítésen át jól látták egymást, beszélhettek is egymással.

Egy napon keserves jajgatás hallatszott az egyik fácska felől.

— Mi a bajod? kérdi tülről a másik.

— Jaj, jaj, bele halok! A gazdám éles késsel jött hozzám, levagdalta ágaimat, megcsonkított, csuffá tett. Jaj, bele halok, oly kegyetlenül bán velem.

Csakugyan, a fácskának majdnem összes galyai le voltak szabdalva, alig két-három vastagabb csonka ág maradt a törzsén.

— No, te szegény, ugyan megjárta! Lám, én szépen növekedem, ahogy kedvem tartja.

Növekedett is, évről évre nagyobbra, bár nem épen a legformásabban. A másik pedig minden tavaszkor jajgatott, mert gazdája az újabban kihajtott ágakat is lemetszette, aztán a megmaradtakat felhasználta, új kis ágakat, szemeket ojtott beléjük.

Aztán multak az évek. A szabadon felnőtt fa sokkal nagyobb volt, mint testvére s büszke megvetéssel nézett rá. Egy napon azonban oda jött a gazdája:

— Ejnye, milyen hitvány vadalma-fa! És épp szemközt a szomszéd nemes, szép fával. Ezt nem türom.

És kivágta.

A nemesített fa ekkor hálásan gondoló:

— Milyen jó, hogy engemet a gazdám fiatal koromban gonddal ápolt, nyesegetett! Ime most megbecsülnek, vadon felnőtt testvérem pedig tüzre kerül.

ARANY KALÁSZ.

Ha bántalom ért, ne fogadkozzál, hogy hasonlóval fogod vissza fizetni. Mert amikor lecsillapult indulatod, belátod, hogy csak gonosz ember cselekszik gonoszat, fogadalmad pedig arra kényszerítene, hogy gonoszat cselekedj. Mindig légy tehát ura szavadnak, csak abban az egyetlen esetben nem, mikor rosszra fogadkoztál. És ne szégyeld soha, hogy az ígért rosszat meg nem cselekedted.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Derék Ferkó”

Irta *Marryat*, átdolgozta *Donászy Ferencz*.
Hat színes képpel, kötve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 20-dik számában közölt kör-rejtvény megfejtése:

Kis-Körös, Nagy-Körös.

Helyesen fejtették meg: Hajdu József, Stépán Róza, Steiner Laczika, Rainprecht Dezső, Strasser Henrik, Unger Béla és Ervin, Mérey Ágosta, Loránt Ella, Rosenfeld Imre, Grósz Fanni (sajátkezű irást kívánok! F. b.) Felsenburg Margitka, Szilasi Emilia, Sehr testvérek, Scheffer Viktor, Kasper Sárika, Tauffer Ildikó és Attila, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Hirsch Hertha és Zelma, Ofner Etelka, Almásy Margitka (részben), ifj. Büttel Jancsi, Münnich Bianka, Jánosi Ida és Anna, Diamant Rózika, Schwarzer Gemike, Karsay Sarolta, Rác Margit, Szarvassy Erzsike, Kremzer testvérek (részben), Peér Józsika, Müller Emmi, Gyémánt Ilona, Ónodi Ferike, Freyler Editke, Weinberger György, Timon Margit és Izabella, Körössy Feri, Rigó Dezső, Csizék Ilona, Andreánszky István, Rózsa Szeréna és Károly,

Grosz Margit, Löbl Paula, Fleischmann Erzsí, Czako Feri, Mayer Béla, Ferentzy Edith, Kornstein Edith, Gyurkovich Dódi, Engel Jolán és Rózsi, Waigand Iona, Schoedl Miczike, ifj. Bauer Antal, Schmidt Ilma és Emilia, Réta Vilma és Miczi, Hlavathy Imre, Lehmann Henrik, Lészai Iona, Hegedűs Márta, Jolán és Ernő, Demeter Tibor, Havas Margit, Vuk Mariska és Ferike, Szél Piroška, Markovits Vilma, ifj. Boróczy Lajos, Gaál Gyula, (betegségedből, remélem, már fölgögyültál s legközelebb már magad fogsz irni, ugy-e? *F. b.*), Jámbor Margit és Etelka, Angyal Aranka és Sándor, Kulin Rózsika és Imike (kinek az írása? *F. b.*), Stephaich Pali, Nátafalussy Béla (részben), Nékám István és Ervin, Dénes Zsófia, Achim Mariska, Barkó Feri, Lövy Miklós, Deutsch Erzsike és Frigyes, Lenck Emil, Szentpétery Gyula, Bölöni Margitka, Okolicsányi Marcsa, Michel Jolán, Engelmann Olga és Irén, Hecht Margit, Jármay Károly, Szili Ede, Fábián testvérek (saját irástokat kívánom látni. *F. b.*) Horváth Valéria, Fuchs Szeréna, Przybilla Jenő, Hollaki Leo, Pálffy Nelli, Hirschler Jolán, ifj. Kossaczky Oszkár, Dobay Andor, Weisz Ilonka és Ödön Lipót, Morzsányi Laura, Lévai Ilonka és Irénke, Weisz Aranka és Jóska, Horn Emil, Bogdánffy Gerő, Robitsek Edith és Anna, Szabó Margit, Gonda Lajos, Kremzír Ernő és Imre, Flór Annuska, Salamon Gyula és Ernő, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Simonkovits Feri, Springer Stefike, Szily Rózsika, Mészáros Zsófia, Hauer Huska, Kaczvinszky József.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertes lett *Bölöni Margitka Sátoralja-Ujhelyben*, kinek a jutalom-könyvet (*Andersen válogatott meséi*, fordította *Móka bácsi*, hat színes képpel, szép vászon kötésben) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVII. köt. 19-ik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Réta Vilma és Miczi, Hlavathy Imre, Bölöni Margitka, Hecht Margit (részben), Hollaki Leo, Bogdánffy Gerő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

M. Luk. Csak néhány hét multán kerülhet olvasásra. — **Vuk Mariska és Ferike.** Azt írja egyőtök: »Nagy örömmel irhatom meg ismét a rejtvényt, melyet papám fejtett meg, mivel bátyám elutazott«. Hiszen a mindenféle találós-mesét nem a ti apátok és bátyátok számára közlöm én, hanem titektek: nem felnőttek, hanem gyermekek részére. — **Pleiningner Hilda.** A Vuk testv. a Váczi-Köruton laknak. Czimedet ide irhatod meg nekik. — **Okolicsányi Marcsa.** Jobbulásodnak örvendek. — **Ember Pista.** Abból a fajtából egyelőre elég volt. Megszokván, nagyon is könnyűvé

válik. — **Tauffer testv.** A szives köszöntést, mely, mivel erről az oldalról egész váratlan jött, csak annál jobban esett, nagyon köszönöm. — **Demeter Tibor.** Az a két »Körös« nem a hason nevű folyókat jelenti, hanem azt a két Körös városát a Duna és Tisza között. Körös folyó van három is. Már most elvárom, hogy meg is mondjad: melyek azok? — **V. P.** Sorukat ejtem. — **Ferentzy Edith.** Csak azt sajnálom, hogy nem irtál hosszabb levelet, annyira megörvendtetettél. Az élénk leírás szinte szemmel láthatóvá tette előttem kedves házatok-táját: látlak tégedet jó szüleid és szeretett testvéreid körében a derék német kisasszonnyal, látom a hatalmas »Rippe« kutyát s a pályagyöztes agarakat, meg azt az egész tanyai boldogságot. A fázó és éhező gyermekek részére még mindig gyűjtök. — **Lészai Iona.** Biztos vagyok felőle, hogy az idén is beszól hozzád a karácsonyi angyal. Már hogy is menne el az ilyen kedves jó gyermek ajtaja előtt üres kézzel! — **Nékám István és Ervin.** Mihelyt megnyulnak a napok, lesz rá gondom, s akkor ti az elsők között lesztek. — **„Dobsinai jégbarlang“.** Bizony alig van gyermekek, főképen lány, akit meg ne fogna a színi előadás ígérete, ugy, hogy erősen fölteszi magában: ez az a pálya, amelyre lépni akarok. Némelyiket, nagyritkán, célhoz is vezet; de a legtöbbnek csupán keserű kiábrándulás az osztályrésze. Azért óva intelek én is. — **Weisz Aranka és Jóska.** Ügyes dolgok, de ti elöttek már mások is fölfedezték s annak idején a »Kis Lap« hűségesen is közölte. — **Dénes Zsófia.** Neked is csak ezt üzenhetem. — **Felsenburg Margitka.** Hányszor mondjam, hogy nem tölem függ a nyeres, hanem a szerencsétől. Akinek az a fücska a Forgó bácsi kucsmájából a nevét kihúzza, az a nyertes. Kikeressni a nevet, hamisítás volna. Csak nem kívánhatod, hogy a kedvéért hamisítást kövessenek el? — **Weisz Ilonka és Ödön Lipót.** Ha nem ment válasz, akkor nem kaptam levelet. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó gyermekek javára: *Glück Endre* hagyománya 11 frt. (Ez adományt gyászkeretű levélben, bővebb értesítés nélkül kaptam, csupán e pár szóval: »Glück Endre hagyománya a szegény gyermekek részére«. Budapesti kis előfizetőim közt van egy Glück Endre, de a gyászkeret s a »hagyomány« szó szomorú sejtést keltenek bennem, mintha az a jó kis szív, melytől ez adomány ered, már megszűnt volna dobogni. Ószinte fájdalommal szolgálna, ha ez a sejtésem nem volna alaptalan!)

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*